

faa, denne Banffelighed tror jeg, man vil kunne komme ud over. Den anden Betingelse, som det ærede Medlem, der nu synes at skulle føre an, og til hvem tidligere Modstandere nu slutte sig som Meningsfæller, fremsatte, gif ud paa, at man skulde skaffe Garanti for, at et bestemt formuleret Forslag vilde kunne vedtages i Fællesudvalget og derefter i begge Thingene. Det ærede Medlem ved meget godt, at dette er en Umulighed. Spørledes skulde man paa nogenfømhelst Maade kunne binde ærede Medlemmers Stemmer iforveien? Det vilde stride mod Grundlovens Bestemmelse om, at Enhver har at stemme efter sin Overbevisning. Stemmerne ere ikke her saaledes, at der kan tælles og regnes med dem, ihvovet det skal indrømmes, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i den Henseende er noget mere forvænt end andre Partisførere. Altsaa ogsaa denne Betingelse er uantagelig; men naar indflydelsesrige Kræfter her i Thinget udtale sig for Noget, der i og for sig er saa forstandigt som dette, tvivler jeg ikke om, at det vil kunne gaa igjennem i dette Thing, og, som sagt, naar høire Side af dette Thing støtter det, har jeg ingen Tvivl om, at jo ogsaa det andet Thing vil gaa ind derpaa. De andre Udøie, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds antydede som gode Raad til os eller rettere til det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds, som er Forslagsstiller, vil jeg skjænte ham, ikke alene de to, han ikke vilde betro mig, og som jeg indtil videre vil antage, at han ikke selv kjender, men ogsaa dette om at komme med en ny midlertidig Finantslov, som skulde slutte sig til det Monstrum — i formel Henseende Monstrum — af en midlertidig Finantslov, som den høie Regjering har fremlagt. Jeg tror, at dette, for at bruge et stærkt Udtryk, vilde være Banviddets Loppunkt. Den høitærede Finantsminister sagde allerede dengang, han fremlagde den omtalte Lov, at han maatte gjøre Undskyldning for, at Regjeringen fremkom med en saa slet formuleret Lov — visnok den sletteste, der nogensinde har været formuleret i Danmark. Det ansaas imidlertid for nødvendigt, som den høitærede Finantsminister sagde, at bygge pyramidalst op Etage paa Etage, rimeligvis for at borttage den eventuelle Fortolkning, at Loven kunde komme til at gjælde i det Uendelige. Men vil man nu ovenpaa disse tre Etager sætte en 4de, som det ærede Medlem foreslaar, tror jeg (Afbrydelse af Berg) det er det ærede Medlem, der foreslaar os det — vil man gjøre det, tror jeg, at selv stærke Hoveder her i dette Thing ville begynde at gjøre Strife. Jeg har ikke hørt fremsætte et eneste solidt Argument mod Forslaget om at vise Sagen tilbage til Fællesudvalget. Jeg har viist, at disse Betingelser, der ere stillede dertil, ere uantagelige og umulige og tillige irrelevante, men nogen

egentlig Begrundelse af ikke at vise Sagen tilbage, har jeg ikke kunnet øine i det, der er sagt. Jeg har paavist, at de Differentser, der ere tilbage, efter at Universitetets Spørgsmaalet er ordnet ved den midlertidige Finantslov, det tror jeg nemlig, selv efter de Herrers soage Modstandsyttringer, at vi kunne blive enige om (Afbrydelse). . . Saa vil jeg bede de Herrer om at modbevise det, det er ikke slet endnu. Altsaa efterat dette Vistepunkt er opgivet, forekommer det mig, at de Differentser, der ere tilbage, ikke ere en Bønne værd. (Ordføreren [Berg]: Saa stem for Flertalsforslaget). Jeg kan naturligvis ikke stemme for Flertalsforslaget, fordi det ikke tilfredsstiller os, der er et Mindretalsforslag, som fuldt ud tilfredsstiller os, men ikke Andre; Fællesudvalget har altsaa ikke udtømt Mulighederne. Derfor er det Fællesudvalgets Pligt atter at træde sammen og drøfte endnu tilstedeværende Muligheder og derefter gjøre Fællesindstilling til begge Ting. Det er det, som vi ville opfordre Fællesudvalget til at gjøre, og vi ere sikre paa, at ifald Sagen kommer tilbage til Fællesudvalget, saa vil der være en tvingende Nødvendighed for dette til at fremkomme med Indstillinger, som kunne gaa igjennem i begge Thing, trods den Modstand, der fra forskellig Side sandsynligvis vedblivende vil reise sig derimod, selv om man gif endnu nærmere til de Herrers Forslag, end vi antage at burde gjøre.

Dinesen: Det Forslag, som den ærede Ordfører gjorde mig om at indbringe en ny midlertidig Finantslov, antager jeg ikke for alvorlig ment, og skal derfor lade dette ligge. Naar han derimod bebrejdede mig, at jeg ikke kunde fremlægge positive Udfigter til, at der kunde opnåas Overenskomst, naar Sagen paany kom tilbage til Fællesudvalg, bebrejdede mig, at jeg ikke klart kunde angive, paa hvilket Grundlag det var, at Enighed kunde naas, ja, saa kan jeg ganske vist ikke tjene det ærede Medlem. Naar gaa vi nogensinde til Behandlingen af en vigtig Sag i Udvalg og kunne paa Forhaand vide, hvorledes vi ville naae et Resultat derpaa. Det vide vi aldrig; naar vi begynde paa Forhandlingerne om Sagen, er der kun levet os Haab om at kunne blive enige. Sikkerhed have vi aldrig paa Forhaand, og det vilde være et urimeligt Forlangende i dette Øieblik, at der paa Forhaand skulde gives Sikkerhed for, hvorledes man vil faae en Ende paa Sagen. Til det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), der havde følt sig overrasket ved det Forslag, hoormed jeg fremkom, skal jeg korteligen sige, idet jeg forudstikker, at jeg ligesom han kun har talt paa mine egne Begne, at det er fuldstændig paa mit eget Ansvar og for egen Regning, at jeg har fallet mit Forslag. Jeg tilføier, at jeg har